

Velká zášť. „Německá p*asata“ funěla a slavila, teď nám dělají zle. Češi se pomstili pravdou

- CZ24 News | 19. února 2021

ČESKO: Rozvadov či Pomezí u Chebu, i tam teď čekají kolony aut a kamionů na průjezd do Německa. Zhuštěný provoz, odpadky a špína je daň, kterou platí místní. Ti německé policisty obviňují, že auta schválně brzdí a odbavují pomalu. Nemohou Němcům zapomenout, že v době, kdy Česko již bylo zavřené, u nich panoval čilý ruch. Lidé z pohraničí se ochotně svěřili i s tím, kterak německí sousedé v letech dávno před covidem rádi využívali služby „sexuálních pracovníků“ na našem území.

Stalo se už běžnou věcí, že nějaké razantní změny nelze očekávat. Nová parkoviště skoro nejsou, stará jsou chronicky přeplněná. Omezena je však jedna služba, stará prý jako lidstvo samo. Kněžky lásky, zvláště na Chebsku, mají, zdá se, rovněž naordinován „lockdown“.

Lazebnice bez práce: Dederoni došli!

„Hlavně si tu užívali dederoni,“ říká místní znalec poměrů, pan Tomáš, mající na mysli občany bývalého východního Německa. „Tady a pak u Františkových Lázní, tam měli pré. Jejich služeb využívali ale i ctihodní Bavoráci, muži s titulem, ze spořádaných manželství. A dnes se svět zbláznil, takže holky jsou doma na sociálních dávkách nebo se odstěhovaly nevím kam.“ Dodnes se traduje, že největší kšefty a kunčafy prý měla jedna pro mnohé velmi nehezká dáma, která si vzala dlouhé gumové rukavice snad až k ramenům a začala „ordinovat“. Kolem sametové revoluce neměla o zákazníky nouzi, a to všechno nejdříve za marky a posléze za eura. V době covidové však všechno skončilo. Zákazníky nepustily nikoliv manželky, ale policisté. „Tšechaj zind šmucig“.

Pan Tomáš vypadá na pasáka, s jeho zlatými prsteny a masivním řetězem kolem krku. To se nosilo v devadesátkách minulého století anebo pak v Gruzii nebo Arménii, tam ještě v kombinaci s koženými bundami nebo plášti. „Dnes ani holky neví, jestli nemaj muziku,“ šklebí se na můj poněkud nechápající pohled. „No přece nějakou tu pohlavní chorobu, ne?“ Člověk už pozapomněl prvorepublikové slangové názvy pohlavních nemocí. „Infekční je pořád samej covid! Venerologové jsou dneska imunologové.“ A máme to.

Šoférská zpověď aneb lockown po našem

To jsme ale poněkud odběhli od kamionů, jejichž potřeby – legální i ty poněkud neoficiální, nikdo, zdá se, neřeší. Bulhar Kris jezdí přes Evropu řadu let a v Čechách má nějaké „kunčafy“, proto se s ním dá slušně domluvit. A když ne česky, rusky určitě. „Máte tady pěkněj svinčík,“ zubí se a kupodivu nemyslí na změť vypitých plechovek energetických nápojů, petek a kilometrů levného toaletního papíru. „Zaneřádili jste si to pěkně a teď ještě ty německý prasata to tady zavrou a hlídají, aby ani myš neutekla, aby se náhodou od vás nenakazili.“

V Bulharsku prý v rámci lockdownu nezavřeli malé obchody, ale obchodní centra. Asi tam nemají dvojníka pana Prouzy, a tak to prošlo a také z tohoto důvodu je covidová situace v této zemi celkem uspokojivá. Navíc prý mají svoji vlastní výrobu injekčních stříkaček, a když celá unie objednala shit z Číny, zachraňují Brusel i Prahu. Kris je dost informován, ale nedivme se, prošedivělý, menší padesátník má na svém kontě prý pár milionů kilometrů. Věřte, nevěřte, já jsem se na tachometr nedíval.

My vám to, Češi, osladíme!

Návaly zuřivosti a vzteku řidiče už dávno opustily, nicméně pro německé policisty nemají slova dobrého. Jsou prý až moc pedantičtí, rozebírají kovidové rozborů pomalu pod lupou. Když to smícháme s pendlery, kteří se už usazují na druhé straně hranice, protože dennodenní přejíždění přechodu je čím dál složitější, vzniká docela zajímavý výbušný mix. Osobními auty se prý dá projet spíše v Krušných horách, v pozdější noc i nebo velmi brzkém ránu, kdy se policejní hlídky střídají, což kupodivu neprovádějí přímo na místě, ale mnohdy v desítkách kilometrů vzdálených stanicích – a „čára“ je tedy nehlídaná. Mají stejné problémy, jako naši policisté v check pointech v uzavřených okresech – mnohde chybí zázemí, toaletu nevyjímaje.

Je zvláštní, jak se „oslími můstky“ dostáváme zase k toaletám a hygieně, ale tak to je. Pokud by nějaký kontrolní orgán životního prostředí změřil odtékající vody z okolí silničních přechodů, jistě by byl překvapen jejich výraznou slaností.

Kam s nimi?

Rozčarování jsou však také obyvatelé vesniček a městeček před hranicí. Je sice hezké, že řidiči častěji navštěvují krámky se smíšeným zbožím zdejších vietnamských prodejců, ale to je tak možná jediná kladnější věc. Hluk, kouř a pomalu se sunoucí vozidla. Své by mohli vyprávět obyvatelé Boru u Tachova, Přimdy, ale samozřejmě i samotného Chebu. Ve městě mnohdy neprojde pořádně ani houkající sanitka nebo hasiči. „Kam by je asi odstavili, když nejsou odstavná místa,“ mává rukou paní Jaroslava, která se o francouzských holích snaží přejít po vyznačeném přechodu. Jednu hůlku občas zvedá nad hlavu – ne výhruzně, ale aby upoutala pozornost. „Jedou tady řidiči, kteří nejenom telefonují z mobilů, ale hrají na nich hry, a dokonce sledují třeba přenosy fotbalových utkání,“ konstatuje. „Vím to moc dobře, protože už jeden takový turecký blázen mne málem srazil.“ Na německou hranici, respektive policisty, nenechá nit suchou. „Dělají to schválně, jak to všechno zbrzdí. Aby se ukázali, jak jsou čistý jako lilie, ale v první půlce loňského roku vyváděli jak zjednaní, pivní slavnosti, festivaly, to měl covid materiálu, když všichni navzájem na sebe funěli.“

A po silnicích se dále na západ řítí rumunské, srbské, moldavské či lotyšské kamiony, které, jak se Němci často holedbají, jen oni umí zkrotit. Otázkou je, za jakou cenu...

Zdroj: <https://www.parlamentnilisty.cz>